

Škrlatni psalmi

Lojze
Krakar

SREČANJE Dober dan, rečem. Kakó je, soseda?
 Stopnice se vgrezajo. In jaz se vgrezam.
 Kot bi stopila iz prajame, vsa blede
 me gleda. Kot tank bi bil. Kakor da plezam
 tam s »Trga miru« tja góri k MA-U,
 nesrečnemu pesniku, v bogve katerem
 krogu ozvezdij čepečem ... »Joj, au!« –
 – »Gospa, saj ne streljam!« – kričim in nemiren
 tečem po mestu pred tabo, pred sabo,
 pred Vami, Gospa, v pragozdove na tujem,
 da utonil bi v neko brezdanjo pozabo,
 v pozabo, da rojen sem, da lê stanujem
 v milijardnem mravljišču rdečega panja,
 zelenomodrikasto mežikajočega
 dna pogorišča vročičnega spanja
 duš nestrohnjenih, nemo vpijočega.
 In mimo beznice »A-kategorije«
 tečem, da srečam morda samuraja
 in se v podmostju do smrti napijem
 studenčnice z grbom »Ljubljanskega zmaja.«

MOJ DAN Zapiši: a) mleko, solata, krompir,
prečrtaj pod b): Slovar esperanta,
c): »Dela« ne kúpi! Ohrani svoj mir,
kaj briga te, če kdo pijan se zakanta
pred hišo v električno štango! Odidi
popoldan med drevje poslušat žgoleče
otroke in vrabce, prijatelje obidi,
saj se med vrabci boš zjokal od sreče
neumljivega čivkanja in v sebi utišal
klice nesmisla. In glej: zvečer vleče
še véliki zvezdnati voz mrtvo ženo
na ukradeni cizi na britof brezdanji...
Zato si kar trikrat podčrtaj: VSEENO,
če kdo ti laskà z vsakim verzom si manji!

**SVIT
NEZNANEGA
JUTRA**

Zbudi me strel v čelo. Zavpijem, zbudim se...
Mojbog, saj sem živ! Me ni nekdo ustrelil?
Potipljem. Pogledam: da, to so kulise
sinočnje komedije. Sinoči pobelil
je mesec ves strop... So te stene zaresne
kot roki, ki tipljeta: se še drživa
kosti in mesa? Nekdo z vrati tresne.
Mar nisem to jaz, prenapolnjen streliva
strahu pred neznanim, ko tavam po cesti
vsak dan vedno znova? Kaj bo, se sprašujem
zvečer, ko se vrnem v podzemlje zavesti
in padam, in padam, in zraven črkujem:
o štiri, o deteljca štiriperesna,
kje si, kam si skrila se v sonce aprila?
A s sonca odzvanja že polnoč: nečesa
ne uganem več. Padam. Odpadla so krila...
A zdaj? Zdaj metuljček aprilski prhuta
po stropu in s sten črne sanje visijo.
O, čudež še enega novega jutra!
In zvon zvoni jutranjo avemarijo...

**ZADNI DAN
AVGUSTA**

Najlepšega meseca utrinki poslednji
(o, zvezdni utrinki najlepšega dneva!)
kot modreci ste, kadar najbolj vsevedni
z grmad zró v ognjeno nebo, ki že zeva,
da dih njih poslednji izžge in izniči,

kar v potu obraza so naznanjevali
mogotcem sveta-in kar so biriči
škrlatno oblečenih kraljev ukazali
pisarjem, naj v kronikah z zlato obrezo
zapišejo, kje kaj nakradli so v slavo
za hareme ljubic-in kaj svojim knezom
še v krste slovesa so deli pod glavo...
Iz mene izteka se kri vkup z avgustom,
ko v svetlih nočeh sem v čolničku na vesla
iz sanj krenil tja, od koder me v pusto
novembrsko blato močvar bo odneslo.

NEDELJA

Dež lije in lije. Tako, kot nebó bi
hotelo poplaviti vsa ta čenčanja
teh bitijc pod sabo. Kot v svojih bi sanjah
vsehsvétna cipresa (nad davnimi Jóbi
vtopljena v molitev) že zrla v norije
predpustnih divjanj in v svoje skovike
srednočnih rafalov s TV s čudnim sijem
gorečih teles-in poslušala krike
gozdov, ki izdihajo, ker jim je pljuča
prebil kanibal-šarlatan, da kot genij
bi oznanjal, kako do nebeškega ključa
se pride z mitnino, kako je poceni
deviško meso in od žeje izžeti
možgani iz lobanje masájskih kmetičev –
in film, kjer uzreš, kako bélo se sveti
polarni sij smrti Éskimov in ptičev.

KMEČKI

»SAMÓ,
DA NAM NE BI...«

Samo, da nam ne bi na naše nebo
pridrvel spet s točo sveti Elija,
da ne bi po gobe nam grozdje šlo,
da ne bi zgorela nam spet domačija,
samo, da nam ne bi strela, podobna
SS-u, prišvigala spet v naše kamre,
da ne bi ob jami nam glasba nagrobna
tulila v ušesa zlagane jamre,
samo, da sin ne bi staknil kje žene
z rdečimi nohti, da mogla roditi
bi vnuka, ki od hiše zdrahe prežene,

da frajerji iz mest (kot čep v sod zabiti!)
prišli ne bi pridigat spet revolucije –
in varji nas Bog vseh plazov resolucij!

**OB SEŽGANIH
PISMIH
PRIJATELJEV**

Ni nas več. Šli smo. Za zmeraj odšli...
Vsak v svojo večnost. Vsak tja, kjer jo vidi.
Do rimskih cestá sem vas spremljal z očmi,
do tja, kjer strmó smo odšli za prividi.
Ah, koliko čudnih besed je umrlo!
Pozdravov iz Indije. Iz San Francisca,
Pariza. Varšave. Od tam, kjer se v grlo
puščav pot izteka. Do tja, kjer zavriska
na Éskimskem volk, ko se ženi... Strmeli
smo vsa svoja leta v skaženo obličje
mogotcev sveta. Preveč smo verjeli,
da *ni*, kar zdaj *je*. Da *je*, kar zdaj *nič je*.
Naj se vam zahvalim, da ste iz privida
sporočali mi: prijatelj, nikoli
ne iztrga pozaba nas s src zemljevida?
Zgodí pa se zmeraj, kar ON nam dovóli...
ON? Vsak ima svojega. Skozi trohnobe
morda kdaj naš duh lè pritava z neme
globače na piknik v bleščeče se sobe
ozvezdij brat verze brezkončne poeme...

**HVALA TI,
ŽIVLJENJE!**

Hvala ti! Deliš nam milosti pozabe
in nas učiš držati uzde in krmila,
ko skozi ognje in vihre do varljive vabe
drvimo v čudni smisel: ožgat v vulkanu krila.
V vulkanu, ki se zdi, da iz njega bruha sreča
tekočega zlata do dneva, ko otipa
nač prst, da tista lava, ki je sinje rdeča,
na koncu se pod nebom v siv pepel razsipa.
Prisluhni kdaj šepetu zvezde, ki ugaša
in zveš, da svoj zaklad na koncu človek najde,
ko pod jesen skoz rdeče uvelo listje brajde
prisije beli sij predzime, dragi Jaša...

*(Ruskemu pesniku Jakovu Andejevu ob
srečanju v Ljubljani, 3. 10. 1989.)*